

Arrest

nr. 115 303 van 9 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 18 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DE COSTER die loco advocaat J.S. VANWIJNGAERDEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het minimaliseren en vergoelijken ervan.

Zo wijt hij de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden aan het lange tijdsverloop. De Raad wijst er echter op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

In de mate verzoeker tolkproblemen aanvoert bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, onderstreept de Raad dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt dat de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Bengaals werden voorgelezen hij aldus de mogelijkheid had hierover bijkomende opmerkingen te maken. Poneren dat hij het document niet kon nalezen gelet op zijn gebrek aan kennis van de Nederlandse taal, kan aldus niet ernstig worden genoemd. Verzoeker heeft nagelaten hierover enige opmerkingen te maken en heeft zijn verklaring ondertekend ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt van eventuele taalproblemen. Verzoeker toont evenmin aan wat er fout vertaald is en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten, wijst de Raad er op dat, los van de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, documenten moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden, zijn er van geloofwaardige verklaringen in casu geen sprake en hecht de Raad derhalve geen bewijswaarde aan de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn asielrelaas.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene rapporten waaruit blijkt dat Bangladesh bekend staat als een land dat de doodstraf nog steeds uitvoert, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie betreffende aanvallen van Hindu gemeenschappen, betreffende aanvallen tegen journalisten, aangaande de moord op politici en betreffende geweld door Jamaat-e-Islami activisten in de regio van Comilla blijkt echter niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de overige documenten gevoegd bij het verzoekschrift, ziet de Raad niet in in welke mate deze een ander licht werpen op de zaak. De desbetreffende attesten en documenten werden immers reeds besproken in de bestreden beslissing en bevinden zich in het administratief dossier. De vragenlijst ingevuld bij de Dienst vreemdelingenzaken en het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal bevinden zich eveneens in het administratief dossier. Wat betreft het arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie), wijst de Raad er op dat in casu het asielrelaas van verzoeker getoetst werd aan artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus is geoordeeld door de commissaris-generaal of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. voormeld arrest). In casu is dit niet het geval.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 oktober 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat zij werd gehoord 3 jaar na de feiten, zodat zij bepaalde details niet meer wist. Zij vervolgt alleen subsidiaire bescherming te willen aanvragen tot op het ogenblik dat het in haar land van herkomst voldoende veilig is. Zij wijst er op dat zij geen OCMW-uitkering heeft, de situatie in haar land van herkomst niet goed is en zij terug keert wanneer het

rustig is. Tot slot stelt zij nog politieke problemen te kennen en wijst zij er op dat iedere dag iemand sterft.

Betreffende verzoekende partij haar betoog aangaande het lange tijdsverloop tussen de door haar ingeroepen feiten en het moment waarop ze werd gehoord, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij/zij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd afdoende correct kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn/haar vlucht, vermits een vlucht uit een land van herkomst een fundamentele en ingrijpende gebeurtenis is en verwacht kan worden dat hierover een coherent relaas kan worden gedaan indien de feiten zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. De vastgestelde onwetendheden alsook de vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Met betrekking tot verzoekende partij haar bewering nog politieke problemen te kennen, wijst de Raad er op dat aan haar beweerde politieke activisme en profiel geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij ontkracht, nog weerlegt deze vaststelling(en).

Met haar algemene bewering dat de situatie in haar land van herkomst niet goed is en er elke dag iemand sterft, toont verzoekende partij niet aan dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet of dat het land ten prooi is gevallen van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict.

De verklaring van verzoekende partij geen OCMW-uitkering te hebben, heeft louter betrekking op haar huidige situatie in België, doch niet op de situatie in haar land van herkomst en haar beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen aldaar.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS